

Denne mail er en beskrivelse af en skælssættende oplevelse jeg havde som ung mann. Når jeg tænker tilbage på denne tid, så ser jeg, hvor langt jeg er kommet i livet.

Det er nok sant, at psykosier er individuelt forskelligt og man burde være nøje forsigtig med å sammenligne de forskellige stadier og intensiteten af tilstanden.

Jeg vil her prøve og give en fænomenologisk beskrivelse af en kemisk induserte psykose (bad trip), som jeg oplevede omtrent 15 år tilbage (ca 1995?). Oplevelsen havde sin peak i bevidsthedens og selvets tilintetgørelse i en ekstrem tilstand af ren angst. Efterfølgende prøver jeg og beskrive den process, som lærte meg at jeg er et menneske, et "jeg", og tolker de psykologiske processer som ligger bak denne erfaring.

GEORGE ORWELL - 1984

Som baggrunn må der forstås, at jeg har været skillsmisse barn fra 7 års alderen, oplevede sexuel overgreb fra 13-15 års alderen og begyndte å drikke alkohol og røyke cigaretter med 13 år, hash og tiltagende hårde stoffer fra 16 år. Med 20 år var jeg en "acid-head", som brugte mye tid på LSD og psylopsibin soppe.

Erfaringen er placert i et hus, som har været et squat i over 10 år, men beboerne var ved å flytte derfra, og eieren var ved og får kontrol igen. Stemningen var nedtrykt og fremtiden uvist. Jeg var på vei til dette hus fra landbrugs bofællesskab, og indtog den stærkeste dosis LSD jeg nogensinde hadde, lige inden jeg ankom, ca. 500 mygram lysergsyrediethylamid.

Om kvell var bare 2 af mine venner tilbake med meg i husets stue, alle andre var i byen til fest. Jeg holdt en stor keramik tekop i mine hænder, og følte LSD udfolde dens virkning. For et kort øjeblik havde jeg den sær fornemmelse, koppen i mine hænder er mit hjerne, som jeg drikker af.

Så kom det behageligste følelse af varme igennem hele kroppen, et følelse om at "komme hjem", som signaliserede starten af trippen. Følelsen af, at hjernen selv åbnede seg på en måde, og alt viden og kunnskap i universet var frit tilgjengelig og blev en del af meg. Dette er typisk oplevelser for trippers.

På et tidspunkt begyndte væggen, gulvet og loftet å smelte ind i hinanden, verden begyndte å flyde som en elv. Jeg oplevede meg selv som del af alt og fuldstændig integreret i den "store plan", et atom i en ectoplastisk havet, et lysvæsen af evige dimensioner. Disse syns, tanke og følelshallucinasjoner var en generelt del af mine LSD oplevelser, og grunden til at jeg trippede mye.

På et tidspunkt igen, skete det udsædvanlige: Trippen slog hård til, så hård, at jeg fuldstændig glemte at jeg var under sterke kemiske påvirkninger.

Et par uker inden, læste jeg George Orwells novelle "1984", som beskriver et forfærdeligt fremtidsvison af en total overvåget verden med hemmeligt tanke-politi og krig som den normale tilstand som styrer samfunnet og produksjonen. Antihelten i Orwells novelle bliver fanget af den hemmelige polit (tankepoliti) og tortureret i "kjærlighets ministeriet" i rom 101. I denne rom bliver de fangene udsat for deres værste frygt og angst.

Væggene omkring meg wablede og slog bobler. Jeg fant meg i en realitet, jeg ikke kunne begribe. Jeg stod foran én af mine venner og tiggede: "hjælp meg...så hjælp meg dog!".Ingen af dem viste, at jeg var påvirket af LSD, heller ikke meg. Angsten begyndte å sprede seg til hver eneste celle i min krop. Jeg realiserede, at mine to venner i virkelighet var tankepoliti. Jeg vidste, de var kommet for afsløre meg og torturere meg i rom 101. I panik stormede jeg ut i kjøkken og tog tak i brød knivet. Jeg ville forsvare meg så dyrt som muligt. Jeg ventede i kjøkken, ingen kom. Jeg var parat til og dræbe dem, skulle de finne på og tvinger meg ut. Ingen kom. Så tenkte jeg, at det nok ikke var løsningen, siden de var den almægtige tankepoliti, og var inde i mit hoved. Så var ja den eneste utvei, at slå meg selv ihjel med knivet. Det var ja meg, som var problemet her. Og det kunne løses med et stik i hjertet. Noget i meg viste, at det ikke ville være løsningen, og jeg droppet kniven og gik tilbake i stuen. Nu var jeg i rom 101. Jeg viste ikke, min største angst. Men da var den. Den fyllte meg ut, hver eneste faser i kroppen og hver eneste vinkel i mine tanker. Der var ingen Gud. Væggen var tynner end papir, og de var ved å briste. Og bak væggen, var ondskaben. Ikke nogen relativt ondskap, men den ultimative, alt fortærende, tilintetgjørende, mægtige ondskap. Og jeg tapte alt håp.

På LSD opleves tiden mye anderledes, og nogen gang finnes ikke tiden. Kun evighet. Her og nu, intet andet. Til min store fortvivelse var netop dette min tilstand. Fanget i den ultimative ondskap, uten håp, uten tid. Intet menneskelige å finne, mine venner var gået til å sove, jeg, eller de siste rester af "jeg", var i oppløsning i evig rædsel og håpløshet, all kraft svandt fra kroppen...

Og til sist var intet mere.

REGENERASION OG LOGIK-MASKINEN

Jeg kan ikke beskrive "intet" tilstanden. Det ligger i sagens natur. Det må filosofferne om.

Bevidstheden registrerer en sammenkrampning, der ses vanndig opkast på gulvet.

Bevidstheden registrerer "jeg" er opkast.

Bevidstheden registrerer trægulvet under opkast.

Bevidstheden registrerer "jeg" er trægulvet og har altid været trægulvet.

Dette er de første beviste øjeblik etter min personlighet og "jeg/et" blev tilintetgjørt af angst. Jeg ligger på sofa i stuen, på den anden side af stuen ligger én af mine venner. Jeg registrerer hele rom, og er usikker om hvad jeg er. Så kommer kroppsfølelsen langsamt tilbake. Jeg kommer til den konklusjon, at jeg ikke er trægulvet, siden "jeg" og trægulvet har

vidt forskjellige proporsjoner. Der er en skillelinie mellom "jeg" og resten af rommet. Den kom til bevissheden, da jeg begynte å fornemme min krop. I en mellom phase, da jeg kom fra trægulvet til å registrere sofaen, troede jeg å være sofa, men dette kom sammen med erkjendelsen af at jeg så meg liggende på sofa, så jeg smilede ad tanken om "at være en sofa".

Nu, da jeg så min krop og min ven sovende på den anden sofa, gikk jeg sagte til ham, og knælede ved siden. Jeg sammenlignede ham med mig, så arme, ben, hoved, alle detaljene, og kom til den befriende konklusjon "jeg er et menneske".

Det som startede processen af bevisstgjøring og refleksjon, kalder jeg for "logik maskinen". Jeg forklarer nærmere min tolking af dette fænomen i den følgende afsnit.

PSYKOLOGISKE TOLKNING AF SAMMENHÆNGE I LSD-PSYKOSEN

Hele opplevelsen fra starten af angsten til "intet tilstanden" varede ca 3 timer, som mine venner rekapitulerte senere. Jeg begynner med den siste afsnit, "Regenerasjon og logik-maskinen". I de første sekunder af bevisshedens oppvåkning, er der ingen grænse eller form. Alt beviste er "jeg". Dette tolker jeg som en genoplevelse af den symbiotiske tilstand, hvor barnet ikke skelner mellom seg og moderen, etter Mahlers Ojektrelationsteori.

Beskrivelsen her går kun til separasjons fasen, hvor jeg trekker en grænse mellom "jeg" og "du" (min ven).

Jeg tenkte mye om, hvordan kan fra "intet" kommer "jeg" igennem bevissheden. "Jeg er trægulvet" er en yderst mærkelig tilstand, ligesom en lille glimt af bevissthet, som ikke er kritisk men bare aksepter. Etter min overbevisning, er "logik maskinen" en del af jeg'ets opprindelse, som ligger i det tidligste barndom. Den registrerer omverdenen og setter den i relasjon til selvet. Da jeg opplevde et sunt og trygt barndom, op til 7 års alder, var denne del af min personlighet helt, ikke krenket. Dette fundament gjorde det mulig for meg og helbrede tilstanden som LSD opplevelsen hadde påført meg. Derfor er tilstanden ikke en real psykose, men en psykose lignende tilstand.

Den værste tenkelige angst, i opplevelsen beskrevet i én setning: Der var ingen Gud (les: ingen godhet, ingen nåde, ingen kjærlighet).

Psykologisk sett, er situasjonen en genoplevelse af skilsmisken. Den dypere liggende angst er separasjons angsten, som er grundangsten i mit tilværelse. Angsten blev virkeliggjort i skilsmisken, hvor min barndoms intimitet og uskyldighet blev på det grusomste krenket. Ved å dykke i disse dybder ved hjelp af LSD, blev jeg konfronteret med mine indre vilkår og traumer fra denne tid.

Alle relasjoner blev krenket eller forsvant, da jeg tapte tilliden til andre ved skilsmisken. Separasjonen var realitet, med all dens konsekvenser. I det meste af min voksne liv, troede jeg at foreldrene mine blev skilt, da jeg var 10 år gammel. Ved samtaler og rekonstruksjoner af denne tid sammen med min bestemor, lærte jeg at jeg var 7 år. Dermed fortrenget jeg de første 3 år etter skilsmisken fra min bevisshet.

Den "ultimate ondskapen", som udvisket meg, er en projeksjon af min egen opplevelses verden, som jeg splitter for å utholde emosjonene (Liv Strand). Opplevelsen af denne ondskap er et direkte resultat af separasjonsangsten, hvor jeg ikke aksepterer vilkårene, grundet den svære emosjonale krenkelse.

I begynnelsen af "bad trip", er jeg i kjøkken og overveie selvmord. Noget i meg velger det fra. I mine tidlige tenårene, lærte jeg auto suggesjon. Jeg læste om det, og min mor fortalte meg også derom. Dette brukte jeg, da jeg følte livet var særdeles vanskelig. Jeg suggererte meg selv i løpet af nogle uker, at "jeg aldri ville ta mit eget liv, for jeg tror på, at likegyldigt hvor slem det bliver, det bliver også god igen". Etter en tid blev dette en overbevisning og holdning for meg. Der ser jeg grunden til, at jeg overlevde situasjonen i kjøkken.

De medførte hallusinasjoner og grandiose tanker har deres årsag i lysergsyrens virkning på hjernen og er en naturlig følge af intekten. De er ikke forankret i personligheten, men en enkelt og ønsket konsekvens for LSD brukere. Derfor er disse heller ikke del af en ægte psykopatologiske psykose, men nærmere psykose lignende.

Jeg følte meg inspirert af Timothy Leary i denne tid, som var amerikansk psykiater og hadde en overbevisning, at LSD var en nøkkel til å forstå menneskets væsen og en kilde til mye inspirasjon.

Dette har jeg skrevet til dig, fordi jeg ved at du er interessert i den slags. Beklager grammatisk feil og eventuelle uklare uttrykk. Du er velkommen til og si fra, hvis der er noe som trenger forklaring eller opplysning.

Mvh,

Jan :)

midlertidigjan@gmail.com

skrevet i Hamar, Norge, 2008.